

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górasza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci navrhovateľa : **E. B.**, bytom G., R., teraz L., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. O. S., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v L., proti odporcovi : **H. R., s.r.o.**, L., IČO : X., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. M. B., advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v B., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 9 C 66/2007, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. apríla 2008 sp.zn. 12 Co 73/08, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 48,63 eur, na účet jeho zástupkyne JUDr. M. B., advokátky Advokátskej kancelárie so sídlom v B., vedený v Č., a.s., číslo účtu X., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Ako rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzoval návrh na uvedené určenie, uviedol, že 15. novembra 2006 uzavrel s odporcom písomnú pracovnú zmluvu, na základe ktorej mal vykonávať prácu šéfkuchára. Dňa 26. februára 2007

odporca s ním skončil pracovný pomer v skúšobnej dobe z dôvodu, že jeho „schopnosti nenaplnili požiadavky očakávané na túto funkciu“. Predmetné skončenie pracovného pomeru ale je neplatné, pretože u odporcu v skutočnosti pracoval už od 3. novembra 2006. Tvrdil, že uvedené môžu potvrdiť zamestnanci odporcu a vyplýva to aj zo mzdového dokladu, podľa ktorého, vzhľadom na počet v ňom uvedených odpracovaných hodín, musel pracovať aj pred 15. novembrom 2006. V návrhu tiež uviedol, že skončenie pracovného pomeru je neplatné z toho dôvodu, že „nebola predĺžená o čas prekážok v práci“ .

Okresný súd Zvolen (súd prvého stupňa) rozsudkom z 11. decembra 2007 č.k. 9 C 66/2007-108 určil, že skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe ku dňu 26. február 2007 je neplatné a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi, na účet jeho zástupcu, náhradu trov konania v sume 9 649,- Sk. Súd prvého stupňa skúmajúc otázku, kedy medzi účastníkmi v skutočnosti vznikol pracovný pomer, dospel k záveru, že sa tak stalo 4. novembra 2006, a nie až 15. novembra 2006, v deň spísania pracovnej zmluvy. Vychádzal z toho, že taký záver vyplýva z výpovede navrhovateľa, ale predovšetkým z výpovede svedkyne Ž. M.. Podľa súdu prvého stupňa skorší vznik pracovného pomeru medzi účastníkmi než je to uvedené v písomnej pracovnej zmluve, možno vyvodit' aj zo mzdového listu navrhovateľa za november 2006. Ak by totiž navrhovateľ skutočne pracoval až od 15. novembra 2006, nemohol dosiahnuť mzdu v takom rozsahu („neprimerane vysokú“), v akom ju skutočne dostal. Vznik pracovného pomeru až 15. novembra 2006 podľa súdu prvého stupňa neosvedčuje ani dochádzkový list navrhovateľa za mesiac november 2006, pretože tento „nie je skutočným dochádzkovým listom navrhovateľa“. Nie je totiž podpísaný navrhovateľom ani jeho nadriadeným pracovníkom, ale len vtedajším konateľom spoločnosti. Podľa súdu prvého stupňa ostatní svedkovia sa k času vzniku pracovného pomeru nijak významne nevyjadrili. Z uvedeného potom vyvodil, že vzhľadom na skorší vznik pracovného pomeru, je neplatná písomná pracovná zmluva z 15. novembra 2006 a v neplatnej zmluve nemohla byť platne dohodnutá ani skúšobná doba. Ak teda odporca skončil pracovný pomer s navrhovateľom v skúšobnej dobe, je jeho právny úkon neplatný, uzavrel súd prvého stupňa.

Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd), na odvolanie odporcu, rozsudkom z 10. apríla 2008 sp.zn. 12 Co 73/08 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh na začatie konania zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi, na účet jeho zástupkyne, náhradu trov konania v sume 17 274,- Sk. Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o dôkazy vykonané mzdovým

listom a evidenciou dochádzky navrhovateľa. Po zopakovaní dokazovania oboznámením sa s uvedenými listinami dospel k záveru, že súd prvého stupňa ich hodnotil nesprávne. Podľa odvolacieho súdu evidencia dochádzky navrhovateľa priamo nadväzuje na písomnú pracovnú zmluvu z 15. novembra 2006. Záver súdu prvého stupňa, že tento doklad nie je skutočným dochádzkovým listom navrhovateľa nevyplýva zo žiadneho dôkazu. Len z výpovede svedkyne M. vyplývalo, že bol vypracovaný aj iný dochádzkový list, a to už 4. novembra 2006, ktorý sama podpisovala. Existencia iného dochádzkového listu ale nikdy nebola preukázaná. Podľa odvolacieho súdu nemožno vyvodiť záver o skoršom vzniku pracovného pomeru ani zo mzdového listu („výplatnej pásky“) navrhovateľa za november 2006. Dátum nástupu uvedený na výplatnej páske „je v priamom súvisi s pracovnou zmluvou zo dňa 15. novembra 2006.“ Na nej uvedený odpracovaný čas v rozsahu 12 dní zodpovedá počtu odpracovaných dní od 15. novembra do 30. novembra 2006, počet odpracovaných hodín za túto dobu v rozsahu 143,5 hodín zodpovedá, vzhľadom na charakter práce navrhovateľa, tomu, že denne mohol odpracovať priemerne 12 hodín. Podľa odvolacieho súdu bola medzi účastníkmi 15. novembra 2006 uzavretá písomná pracovná zmluva, ktorá obsahuje všetky podstatné náležitosti. Navrhovateľ neuviedol žiadne skutočnosti spochybňujúce platnosť tohto právneho úkonu účastníkov. Pracovnú zmluvu za odporcu podpísala jeho vtedajšia riaditeľka Ž. M.. Preto jej tvrdenie ako svedkyne, že s navrhovateľom bol uzavretý pracovný pomer skôr, je prinajmenšom protirečivé. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd ustálil, že medzi účastníkmi dohoda o dni nástupu do práce s dátumom skorším ako 15. november 2006 preukázaná nebola. Vznik pracovného pomeru, aj s dohodnutou skúšobnou dobou, považoval za preukázaný až dňom 15. novembra 2006. Odporca mohol skončiť pracovný pomer s navrhovateľom v skúšobnej dobe z akéhokoľvek dôvodu alebo aj bez uvedenia dôvodu. Ak tak urobil, rešpektujúc predĺženie skúšobnej doby o čas prekážky v práci na strane navrhovateľa, netrpí jeho úkon žiadnou vadou majúcou za následok jeho neplatnosť.

Proti rozsudku odvolacieho súdu navrhovateľ podal dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že konanie, ktoré prechádzalo jeho vydaniu, je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Za inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, navrhovateľ považuje to, že odvolací súd pri opakovaní dokazovania nesprávne posúdil skutkový stav a jednostranne vyhodnotil dôkazy vykonané výplatnou páskou (mzdovým

listom) a evidenciou dochádzky na mesiac november 2006. Predložený mzdový list vyhodnotil ako pravý, v rozpore s tvrdeniami žalobcu, účtovníčky a svedkov. Z ich svedeckých výpovedí totiž vyplýva, že bolo bežnou praxou v H., že si zamestnanci mzdové listy vyplňovali sami, na konci mesiaca boli schvaľované nadriadeným pracovníkom a následne na základe toho im bola vypočítaná mzda. Toto potvrdila aj svedkyňa D., ktorá bola v tom čase účtovníčkou. Odvolací súd nevezal do úvahy výpovede navrhovateľa a svedkyne M., že si zamestnanec dochádzkový list podpisoval sám a ten bol následne schvaľovaný nadriadeným pracovníkom. Svedkyňa M. sa pamätá, že ona podpisovala dochádzkový list vyhotovený navrhovateľom. Avšak súdu predložený dochádzkový list je podpísaný iba svedkom G., ktorý bol v tom čase konateľom odporcu. Podľa navrhovateľa preto prvostupňový súd, na základe výpovedí navrhovateľa a svedkov, správne vyvodil záver, že predložený dochádzkový list nie je skutočným dochádzkovým listom navrhovateľa, pretože nebol podpísaný ani ním ani svedkyňou M., ktorá bola v tom čase jeho priamou nadriadenou. Odvolací súd sa týmto nezaoberal, len konštatoval, že záver prvostupňového súdu, že dochádzkový list nie je skutočným dochádzkovým listom žalobcu, z ničoho nevyplýva. Vadu napadnutého rozhodnutia spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci vidí navrhovateľ v tom, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že navrhovateľ a svedkyňa M. zhodne vypovedali, že pred nástupom navrhovateľa do práce sa medzi ním, svedkyňou M., svedkom G. a spoločníkom odporcu H. uskutočnil rozhovor, v rámci ktorého sa mali ústne dohodnúť na podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy v zmysle § 43 ods. 1 písm. a/ až d/ Zákonníka práce. Odvolací súd sa týmto vôbec nezaoberal, len konštatoval, že nebolo preukázané, že pracovný pomer vznikol pred dátumom uvedeným v písomnej pracovnej zmluve. Odvolací súd rovnako nezohľadnil ani skutočnosť, že svedok G. vypovedal, že navrhovateľ pracoval u odporcu pred uzatvorením písomnej pracovnej zmluvy, čo vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania. Podľa navrhovateľa odporca si mzdový list a dochádzkový list dodatočne prispôbil tak, aby to vyhovovalo jeho potrebám a tvrdeniam. Potvrdzuje to aj výpoveď svedkyne D., ktorá vypovedala, že dochádzkové listy si každý zamestnanec vyhotovoval a podpisoval sám a až následne boli schvaľované nadriadeným pracovníkom, spravidla riaditeľom H.. Dochádzkové listy, ktoré predložil odporca, nie sú podpísané navrhovateľom, ale vtedajším konateľom odporcu G.. Na základe uvedeného navrhovateľ mal za to, že prvostupňový súd vykonal rozsiahle dokazovanie a „na základe svojho zákonného práva“ hodnotiť dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, dospel k záveru, že návrh je dôvodný a správne rozhodol v jeho prospech. Navrhovateľ tiež navrhol, aby dovolací súd pred rozhodnutím o dovolaní odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľa zamietnuť a navrhovateľovi uložiť povinnosť zaplatiť mu náhradu trov dovolacieho konania v sume 1 465,- Sk (48,63 €).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Vzhľadom na niektoré dovolacie námietky navrhovateľa („odvolací súd nesprávne posúdil skutkový stav a jednostranne vyhodnotil dôkazy“ a pod.) považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je *mimoriadnym* opravným prostriedkom určeným na nápravu *len* výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 2, 3, 4 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008, teraz § 213 ods. 3, 4, 5 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní (§ 243a ods. 2, druhá veta O.s.p.).

Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní

uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Navrhovateľ vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní výslovne nenamietal a v dovolacom konaní žiadna z týchto väd ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamietal, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo väd uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 a pod.

V dovolacom konaní nevyšli najavo ani procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Odvolací súd síce ustálil iný skutkový stav než súd prvého stupňa keď dospel k záveru, že nebola preukázaná dohoda účastníkov o dni nástupu navrhovateľa do práce

s dátumom skorším ako 15. november 2006 a že vznik pracovného pomeru, aj s dohodnutou skúšobnou dobou, je preukázaný až dňom 15. novembra 2006, urobil tak ale v súlade s ustanovením § 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008. Dokazovanie listinnými dôkazmi, len na základe ktorých dospel k iným skutkovým záverom (výpovede svedkov inak nehodnotil), v potrebnom rozsahu zopakoval sám. Nebolo by možné odvolaciemu súdu dôvodne vytýkať, že s prihliadnutím na obsah spisu inak hodnotil dôkazy vykonané výplatnou páskou (mzdovým listom) a evidenciou dochádzky navrhovateľa za mesiac november 2006.

Hoci záver o tom, ktoré zo skutkových tvrdení účastníkov majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej so zreteľom na právny dôvod návrhu na začatie konania a ktoré z týchto tvrdení boli aj preukázané, je záverom skutkovým, ktorý dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zásadne nepreskúmava, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že tu niet žiadneho dôvodu, pre ktoré by bolo možné spochybniť záver odvolacieho súdu, že medzi účastníkmi dohoda o dni nástupu navrhovateľa do práce s dátumom skorším ako 15. november 2006 preukázaná nebola a že vznik pracovného pomeru, aj s dohodnutou skúšobnou dobou, je preukázaný až dňom 15. novembra 2006. K tomu dovolací súd iba poznamenáva, že navrhovateľ vytýka odvolaciemu súdu chyby v ustálení skutkového stavu aj v rozpore s obsahom spisu. Nedôvodne napr. tvrdí, že „odvolací súd takisto nezohľadnil ani skutočnosť, že svedok G. vypovedal, že navrhovateľ pracoval u odporcu pred uzatvorením písomnej pracovnej zmluvy, čo vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania“. Zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa z 8. novembra 2007 taký záver nijak nevyplýva. Na priamu otázku súdu, či navrhovateľ pracoval u odporcu pred tým než bola s ním uzavretá písomná pracovná zmluva, svedok odpovedal, že „možné to je“, na doplňujúcu otázku súdu ale uviedol, že k tomu „jednoznačne sa vyjadriť nevie.“ Navrhovateľ, a aj súd prvého stupňa, necháva bez povšimnutia napr. výpoveď svedka A. S., ktorý na otázku, či vie bližšie časovo určiť obdobie, kedy začal navrhovateľ pracovať u odporcu, odpovedal tak, že „keď nastúpila p. riaditeľka M., tak navrhovateľ nastúpil do práce asi 2 týždne po nej.“ Svedkyňa M. uviedla, že funkciu riaditeľky odporcu vykonávala od 1. novembra 2006 do 22. februára 2007.

K tomu, aby bolo možné v konkrétnom prípade posúdiť, či došlo k uzavretiu pracovnej zmluvy, nie sú rozhodujúce subjektívne predstavy účastníkov o tom, či a kedy

podľa ich názoru pracovný pomer vznikol. Významné je objektívne zistenie, či a kedy nastali také skutočnosti, s ktorými právna norma vznik tohto dvojstranného právneho vzťahu spája.

Medzi účastníkmi dohoda o dni nástupu do práce s dátumom skorším ako 15. november 2006 preukázaná nebola a vznik pracovného pomeru, aj s dohodnutou skúšobnou dobou, je preukázaný až dňom 15. novembra 2006.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu, či navrhovateľ dôvodne vytýka odvolaciemu súdu, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako to výslovne uvádza v odôvodnení svojho dovolania. Tu považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že nesprávnym právnom posúdením veci je chyba v aplikácii práva na zistený skutkový stav, k čomu dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Obsah dovolacích námietok navrhovateľa, označených ako dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ale nasvedčuje tomu, že navrhovateľ v skutočnosti nevytýka odvolaciemu súdu použitie nesprávneho právneho predpisu, ani jeho nesprávnu aplikáciu na danú vec, ale to, čo na inom mieste považuje za (inú) vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu a hodnotení dôkazov; svoje závery o nesprávnom právnom posúdení veci vyvodzuje z iného hodnotenia dôkazov a z toho, že odvolací súd neprihliadol na niektoré, podľa neho významné skutočnosti a zistenia.

Napriek uvedenému dovolací súd preskúmal vec aj z hľadiska, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny (náležitý) právny predpis a či ho na danú vec aj správne aplikoval. Dospel k záveru, že odvolaciemu súdu nie je možné dôvodne vytýkať chybu ani pri aplikácii práva. Použitie a výklad ustanovení § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, § 45 ods. 1, 2 a 3 Zákonníka práce, zákona č. 311/2001 Z.z., na zistený skutkový stav je správny a náležite odôvodnený.

Keďže odvolací súd na daný skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotéze použitého právneho predpisu, rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska ostatného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/

O.s.p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. rozsudkom zamietol.

Pokiaľ odporca v dovolaní navrhol, aby pred rozhodnutím o jeho dovolaní bola podľa ustanovenia § 243 O.s.p. odložená vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poznamenáva, že v danej veci také rozhodnutie neprichádzalo do úvahy. Napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu, okrem náhrady trov, sa totiž neuložila žiadna povinnosť, splnenia ktorej by sa bolo možné domáhať núteným výkonom rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania v sume 1 465,- Sk za jeden úkon právnej služby (§ 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu v sume uplatnenej v návrhu, ktorá spočíva v odmene advokátky za jeden úkon právnej služby, ktorú poskytla odporcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľa z 13. júla 2008 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzba tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 tejto vyhlášky je v danej veci v uplatnenej sume 1 465,- Sk (48,63 eur). Dovolací súd o iných zložkách náhrady, keďže ich odporca neuplatnil, nerozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. apríla 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková